lži, samé lži

LISA JACKSON

lži, samé **lži**

LISA JACKSON

DOMINO

2018

Copyright © 2018 by Lisa Jackson LLC
Translation © 2018 by Marie Čermáková-Frydrychová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu LIAR, LIAR
vydaného nakladatelstvím Kensington Books v New Yorku, 2018,
přeložila Marie Čermáková-Frydrychová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazykový redaktor: Jiří Popiolek
Korektura: Karla Bedrlíková a Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Mariišinská a Markéta Mandlíková
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2018

ISBN: 978-80-7498-301-6

Prolog

San Francisco
Teď

Ne! Ne! Ne!

Tlačila se narůstajícím davem za policejní páskou nataženou přes celou šířku strmé ulice. Zastínila si oči dlaní a snažila se přes houstnoucí mlhu zahlédnout okenní římsu vysokého hotelu Montmort Tower. „Panebože." Remmi mžourala nahoru skrz mlhu až někam do dvacátého patra, kde se v okně s vlajícími bílými záclonami nejistě kymácela žena obrácená ven z pokoje, jako by se chystala ke skoku.

To snad není možné!

To prostě není pravda!

Ne, když je Remmi tak blízko… tak zatraceně blízko. Prosím, ne!

„Ježíšikriste, ona vypadne!" vydechl vysoký muž. Měl na sobě zimní bundu a pletenou čepici a v nosítku na hrudi zhruba roční dítě v kombinéze s kapucí. Rychle se pokřižoval, znamení kříže naznačil do vzduchu před dítětem. Dítě s obličejem zrudlým zimou začalo kňourat, ale zdálo se, že to jeho otec vůbec nevnímá.

Rozezněly se sirény, hasičská a policejní auta se sjížděla ke vchodu do masivní starobylé secesní stavby z betonu a mramoru, která přestála zemětřesení i požáry, demonstrace i zub času, příjezdy rockových hvězd i politiků. Nyní ji zespodu ozařovaly pravidelné záblesky přízračného světla policejních majáčků. Ozýval se šum hovoru, lidé se shlukovali a stále víc se na sebe tlačili v prudkém svahu zatarasené sanfranciské ulice.

Vysoko na římse vrávorala žena s krátkými platinovými vlasy v růžových lodičkách na jehlovém podpatku, lem šatů stejné barvy se jí vlnil u kolen, ale kymácela se tak, že někteří přihlížející tajili dech a jiní rovnou ječeli hrůzou.

Nedělej to!

Remmi měla srdce v krku a zrychlený tep, až jí hučelo v uších. Tlačila se zástupem čumilů zadržovaných policisty a žlutou páskou narychlo upevněnou na mobilních policejních zátarasech. Snášel se soumrak, světla města pomrkávala houstnoucí mlhou, ulice byly lesklé a vlhké, záliv na úpatí strmého svahu téměř nebyl vidět. Většina lidí v davu se zakláněla a zírala s otevřenou pusou a dlaněmi na hrudi na úzkou římsu, na níž dvojnice Marilyn tak nebezpečně balancovala.

„To je příšerné. Příšerné!“ zašeptala žena v pletené čepici a prošívané bundě. Byla tím pohledem hypnotizovaná jako všichni ostatní, ale nedokázala se odvrátit. Rukou v rukavici svírala dlaň hnědovlasého rozcuchaného pihovatého chlapce v baseballové čepici naražené téměř na uši.

„Pusťte mě dál.“ Remmi se prodírala ke kordonu policistů. „No tak.“

Žena v rukavicích poznamenala: „Vypadá jako Marilyn Monroe.“

„Jaká Marilyn?“ zeptal se její asi dvanáctiletý syn, který měl pod kšiltovkou do uší strčené pecky a na obličeji mu vyráželo akné, na bradě protkané jemným chmýřím. Zíral vzhůru k místu, kde stála žena odhodlaná skočit.

„Ta… královna krásy… herečka z padesátých let."

„Takže *hooodně* stará."

„Ne, ne… ta je mrtvá." Žena stále upírala zrak vzhůru a zavrtěla hlavou. „Zemřela už hrozně dávno. Předávkovala se práškama na spaní. Nebo… nebo něčím takovým." Zamyšleně se zamračila.

„Tak to ale *není* ona."

„Já vím."

„Jenom někdo, kdo vypadá jako ona." Kluk se pořád díval na okno vysoko nad jejich hlavami.

„Fakticky to udělá? Skočí do fontány?"

Jeho matka zavrtěla hlavou. „Doufám, že ne. Doufám, že neskočí… Panebože!" Také se spěšně pokřižovala.

„Někdo se vydává za Marilyn?" zeptal se muž v dlouhém kabátě, který zaslechl jejich rozhovor.

„Asi… asi ano," odpověděla znovu chlapcova matka.

„Těch už bylo," zareagoval s pohrdavým odfrknutím muž, jako by život této ženy nebyl vůbec důležitý. Hajzl jeden!

„Ale ty šaty! Dokonalá Marilyn." Žena v čepici pomalu přikyvovala, zpod pleteného okraje jí vyklouzly šedivějící kudrnaté vlasy.

„Ale jedna, která vystupovala jako Marilyn Monroe v kabaretu… ta byla docela slavná. Jakpak se jmenovala?" Luskala prsty volné ruky, ovšem rukavice zvuk tlumila. „Jmenovala se… sakra… mám to na jazyku… Krucinál, nevzpomenu si. To je fuk."

Didi. Jmenovala se Didi Stormová, pomyslela si Remmi a cítila, jak má v hrudi místo srdce kus ledu. *A není to fuk! Co to s váma je, lidi? Chováte se, jako by žena, která má v úmyslu spáchat sebevraždu, byla stejnou podívanou jako pouliční divadlo!*

Převlečník nevěřícně protáhl obličej. „Dvojnice mrtvé herečky? Mimochodem, už dlouho mrtvé. A právě tahleta se chce vrhnout z Montmortu? To nedává smysl."

„Copak sebevražda někdy smysl dává?“ ucedila pletená čepice a poněkud našpulila rty.

„Pardon, jen jsem chtěl říct…“

Na římse nad nimi se štíhlá žena zakymácela a dav sborově vydechl. Dole stáli všude kolem hotelu hasiči a nějaký člověk v uniformě – asi seržant, pomyslela si Remmi – hovořil k davu: „Držte se zpátky. Nechte nám tady trochu místa.“

Kluk, kterému se na kšiltovce s logem Giants držely kapičky, poznamenal: „Panečku… ona to snad fakticky udělá.“

„Panebože… to ne. Pojď, jdeme. Tohle nechci vidět.“ Matka strkala syna pryč z houstnoucího davu vyděšených přihlížejících a kluk váhavě uposlechl, ale neodtrhnul pohled od ženy, která asi skočí. Matka se s ním prodírala mezi lidmi, kteří zvedali nad hlavu mobily v nechutné snaze zachytit příšerný okamžik. Nakonec matka i syn zmizeli a ztratili se za stále početnějším shlukem čumilů.

Remmi už žádné další spekulace neposlouchala. Poháněl ji strach, a tak se s tlukoucím srdcem tlačila dál, kolem elegantního muže v převlečníku, který vypadal jako obchodník a také si – jako tolik jiných – natáčel nechutnou scénu na mobil, a lidé kolem si něco bručeli nebo tajili dech. Všechny zcela upoutala hrůzná situace, která se jim odehrávala přímo před očima. Byla zastavena doprava, reflektory stojících aut zářily do mlhy, klaksony houkaly, policisté a hasiči štěkali rozkazy. Kdesi v davu si někdo hlubokým hlasem pobrukoval starý gospel, který slýchala v kostele. Jak to bylo? Pak si slova hymnu vybavila:

Na cestu svítí mi,
můj malý plamínek…

Remmi zvedla pohled vzhůru, melodii slyšela stále slaběji, hypnotizovaně sledovala ženu, která se kymácela vysoko nad ní, obestřená cáry mlhy halícími celou budovu hotelu. *Nedělej to*,

modlila se tiše Remmi, když si lokty prorážela cestu shlukem žen s deštníky. Se staženým hrdlem se dívala na okno. *Prosím, mami, neskákej!*

Žena připravená ke skoku se k Remminu příšernému zděšení pohnula, jako by ji skutečně slyšela, ale na římse jí podklouzl vysoký podpatek. Davem to zašumělo, pak se ozval výkřik, žena se zničehonic převážila, paže roztažené, v přízračných vteřinách, kdy letěla volným pádem, se jí zaleskly vlasy, převracela se jako loutka a v houstnoucí mlze sanfranciského zimního večera připomínala rozmazanou skvrnu.

Nechám ho plát, plát, plát…

1. část

1. kapitola

Las Vegas, Nevada
O dvacet let dřív

„Zvládneš to," říkala si Didi, když ujížděla svým speciálně upraveným cadillacem, luxusním veteránem, do města. Denní světlo pohasínalo, začínaly se rozsvěcet zářivé neony a Las Vegas se stalo majákem v poušti zahalené soumrakem.

Panebože, jak tohle město milovala! I jeho horký suchý vzduch, vášnivý tep a nejvíce ze všeho nádheru a lesk vysokých budov, které se tyčily vysoko k široširé obloze poseté hvězdami. Město samotné působilo v ostrém kontrastu s tichou, nehybnou, strašidelnou atmosférou noční pouště téměř surreálně.

Vlastně ještě nebyla tak docela noc a ona neměla čas myslet na nic jiného než na svůj úkol, na úkol, který plánovala téměř rok. Vnímala v sobě syčivý příval vzrušení, kolovalo jí v krvi, a najednou cítila, jak jí strachy úplně vyschlo v ústech.

„Dokážeš to!" řekla nahlas svou známou mantru, kterou si chtěla uklidnit pocuchané nervy a zaplašit strach. Jakmile se dostala za město, šlápla na plyn. Cítila tlak na hrudi, svírala volant lepkavými dlaněmi, hlavou jí prolétly miliony pochyb.

Nejradši by svému obrovskému kabrioletu stáhla střechu, aby dovnitř pronikl pořádný závan horkého nevadského vzduchu, hladil by jí tváře a načechral vlasy, ale nechtěla si poškodit make-up ani účes, a navíc bylo i pro dvojčata lepší, aby střecha zůstala bezpečně zatažená a vzduch dovnitř proudil jen pootevřenými okny.

Vzadu vezla v malých autosedačkách své děti. Při pomyšlení na dvě rozkošná miminka se jí sevřelo srdce. Měla šestitýdenní dvojčata, chlapce a holčičku, cestou oba spící sourozenci tiše vrněli, neměli ani ponětí o svém osudu. „Ach, miláčci," zašeptala. Do duše se jí už teď vkrádala provinilost. Měla v plánu něco nemyslitelného. Jenže byla zoufalá, a navíc všechno dopadne dobře. Úplně nejlíp. Nikomu se nic nestane.

Alespoň v to doufala.

Navzdory všemu si zkřížila pro štěstí prsty na pravé ruce, i když držela volant. Dělá chybu? Možná. Jenže to koneckonců rozhodně není její první chyba v životě. Ani padesátá první.

Namáhavě polkla, bojovala s přívalem horkých slz a dodávala si odvahy. Musí to udělat, *musí*; je to její jediná šance, *jejich* jediná šance na lepší život. Popotáhla, zamrkala a nedovolila, aby jí slzy tekly z očí a rozmazaly řasenku. Potřebovala vypadat dobře, ba dokonale, aby všechno zvládla. Nesmí být jako hromádka neštěstí, jako smutný klaun s černými pramínky na tvářích.

V měkké sedačce z bílé kůže bezděčně napřímila ramena. *Zvládneš to, Didi. Zvládneš to.* Nohou v lodičce na vysokém podpatku sešlápla pedál plynu ještě o něco víc, a cadillac zareagoval, vystřelil vpřed, kola se na suchém zaprášeném asfaltu dychtivě otáčela.

Ale co když se něco zvrtne?

„Nezvrtne."

Nesmí.

Pro každý případ vyslala k nebesům rychlou modlitbu, což od chvíle, kdy setřásla missourijský prach ze svých kovbojských

bot a jako velice mladá si koupila jízdenku na dálkový autobus na západ, nedělávala příliš často. Svou rodinu i samotného boha zanechala v oblaku modrého dýmu za autobusem.

Dnes se všechno změní a vše se v dobré obrátí.

I přes rámus silného motoru auta zaslechla tichý povzdech. Jednomu z dvojčátek se asi něco zdálo.

Panebože.

Zaťala zuby a sklopila si clonu proti zapadajícímu slunci, aby ji jeho záře neoslňovala, a v duchu se nabádala, že teď nesmí couvnout. Promyšlený plán už se rozjel a nedal se zastavit. Když se Las Vegas proměnilo v pruh blyštivých světel, který viděla v odrazu obrovského zpětného zrcátka, zatlačila do palubní desky zapalovač a tápala rukou na sedačce spolujezdce, až našla kabelku-psaníčko. Z lesklého pouzdra na cigarety, které z ní vylovila, vyklepala tenkou Virginia Slim. Pár šluků nikotinu ji uklidní. Pootevřela okno, a jakmile si zapálila, držela cigaretu stále u škvíry, aby kouř v žádném případě nešel na děti. Téma pasivního kouření se poslední dobou řešilo všude a vzhledem k tomu, že je matka… ježíšikriste, jak dlouho ještě… musí svým dětem zajistit naprosté bezpečí.

Vážně? Koho chceš obalamutit?

Ze zrcátka se na ni dívaly vyčítavé oči, ale stále vytrvale mířila na západ, kde zářivé slunce postupně klesalo za skalnaté srázy kaňonu Red Rock. Jakmile nikotin vykonal své, zapnula rádio na stanici oldies a hned slyšela, jak Beatles zpívají „Let It Be".

Bum!

Hlas Paula McCartneyho byl na chvilku přehlušen, protože vjela do výmolu, auto se otřáslo a zezadu, odněkud z kufru, se ozvalo hlasité bouchnutí.

Ach ne! Prosíííím!

Nesmí se zhroutit. Teď ne. Vždyť se konečně odvážila rozjet svůj plán. Obrátila se v obavách, že snad některá autosedačka není pevně upoutaná k sedadlu, že se nějak uvolnil bezpečnost-

ní pás, protože auto je přece jen stařičké. Všechno ale vypadalo zcela v pořádku. A auto jelo dobře, určitě nepíchla ani nezkřivila poloosu. Miminka byla bezpečně usazená v sedačkách.

Zatím.

„To nic nebylo," promluvila nahlas. Možná se v kufru něco posunulo nebo se třeba uvolnila některá rekvizita v prostoru upraveném na míru, který si do auta nechala nainstalovat na své převleky. Panebože, jak milovala ten pocit, když se z „prázdného" bílého cadillacu vyloupla ve svém upnutém kostýmu… no ovšem, kde je těm dnům konec? Ještě musí nějakou dobu vydržet, dokud se nezbaví přebytečného tuku a prověšeného břicha po dvojčatech. Už se jí podařilo shodit dost, ale přebytečná kila se přesunula a ona neměla tak pevnou kůži jako v dobách, kdy bývala svůdná dvacítka. Dnes se musela nacpat do pitomého stahovacího spodního prádla, aby se jí vůbec podařilo obléknout svůj poslední kostým – oblíbené růžové šaty Marilyn Monroe.

Švy krásné róby pošité flitry se napínaly, a přestože skoro nemohla dýchat, rozhodně to za to utrpení stálo. Didi věděla, že vypadá fantasticky.

Vypnula rádio, sešlápla plyn k podlaze a po celou dobu se snažila znovu zachytit to podivné bouchání zezadu. Nezaslechla však nic než obvyklé vrčení motoru, svištivý zvuk pneumatik a sykot větru pronikajícího do auta pootevřeným okýnkem. Dunivý zvuk se už neozval a nezdálo se, že by s autem bylo něco v nepořádku. Zaplaťpánbůh. Znovu si pustila rádio, tentokrát stanici zaměřenou na současný pop. Típla cigaretu o kovový plátek v popelníku, nasadila si brýle, aby ji neoslnila oslepující záře posledních slunečních paprsků těsně předtím, než rudý kotouč zapadne za zubaté horské hřebeny, a v duchu se ujistila, že je připravená.

Dnes večer zvrátí svou celoživotní smůlu.

Navždycky.

• • •

Remmi se ve stísněném kufru matčina veteránu značky Cadillac ani neodvažovala dýchat. Třela si temeno hlavy, kam se pořádně praštila, když Didi vjela do nějakého výmolu a Remmi v kufru nadskočila tak, že se hlavou bouchla o plech nad sebou. *Au!* Překvapilo ji, že matka ránu nezaslechla, nezastavila a neobjevila starší dceru skrčenou v prostorách, kam si Didi obyčejně ukládala rekvizity pro své jevištní výstupy. Prastarý bílý cadillac připomínal spíš obří člun a jeho prostorný kufr byl speciálně upravený a přepažený.

Remmi se naštěstí podařilo nevykřiknout, přestože se uhodila dost bolestivě.

Teď se potila. Hodně. Krůpěje potu jí stékaly po čele až na bradu a cítila je i na zádech. Prostor, do kterého se vklínila, byl opravdu těsný. Přímo klaustrofobický. Jenže jí se nechtělo uvažovat o tom, jak snadno by tam mohla zůstat vězet. Samozřejmě, uvnitř byla zástrčka, aby si mohla otevřít, ale co kdyby se zasekla? Snažila se však podobné úvahy zahnat a jen si stírala kapky potu z brady.

Na okamžik vnímala postupné zrychlování obrovského auta a měla dojem, že Didi záměrně riskuje a jede neopatrně. Remmi zvažovala, zda nevykřiknout a neprozradit se, aby o ní matka věděla, ale nakonec mlčela. Didi by Remmi zabila, kdyby zjistila, že se její dospívající dcera ukrývá v kufru jako černý pasažér. Remmi navíc vůbec neměla v úmyslu být černý pasažér. Normálně se schovala. Před mámou.

A pořádně se to obrátilo proti ní.

Velkolepě.

Remmi opatrně zamžourala úzkou štěrbinkou mezi nákladním prostorem auta a zadním sedadlem. Tento průhled si tam Didi také nechala nainstalovat. Remmi do nosu pronikl pach cigaretového kouře a slyšela hudbu z rádia. Dvojčata, její nevlast-

ní sourozenci, byla pro jednou zticha, neplakala, ale Remmi na ně neviděla. Ze své pozorovatelny toho vůbec moc neviděla, jen temeno matčiny hlavy. Didina světlá paruka „à la Marilyn" byla v pořádku na svém místě.

Proč se převlékla do kostýmu?

Remmi zariskovala a rychle pohlédla do širokého zpětného zrcátka, v němž zachytila odraz matčina obličeje, tmavé brýle na nose, svůdné plné rty namalované růžovým leskem, dokonce nezapomněla ani na typické mateřské znaménko, které si tužkou namalovala u koutku úst, aby vypadala jako Marilyn.

Ach jo, mami, co to vyvádíš?

Remmi se pomyslně tloukla do hlavy, proč se na poslední chvilku rozhodla schovat do kufru matčina auta. Myslela si, že Didi pracuje a Seneca, chůva najatá pro dvojčata, se odešla do svého pokoje uložit ke spánku, protože děti ve společné postýlce už dávno spaly. Remmi měla pokojíček v jedné části přestavěné garáže na druhé straně domu, a myslela si, že je v bezpečí a že ji nikdo nebude kontrolovat až někdy do hluboké noci, kdy se matka vrátí po svém posledním vystoupení, což bývalo kolem druhé hodiny ranní. Měla v plánu vyplížit se ven oknem svého pokoje. Večer se jí podařilo ze šuplíku v kuchyni štípnout klíčky od matčiny prastaré toyoty, takže mohla v noci odjet. V pokoji měla jen střešní okna, navíc úplně v nejvyšším bodě lomeného stropu, protože pokojík byl vlastně nad bývalou garáží, ale když se postavila na čelo postele, dokázala se k nim vyškrábat. Zvenčí však byla okna bez pomoci žebříku nedostupná.

Jenže ona to zvládla.

Prolezla úzkým otvorem, pověsila se nohama dolů, musela se chvíli udržet jen za prsty a pak tiše seskočila do prachu dole. Pořád cítila tetelivé pouštní vedro, slunce se teprve začínalo sklánět k západu.

To všechno kvůli klukovi.

Měla rande s pěkným průserářem. Jenže v sobě měl něco, co ji zaujalo, a kdykoli se na ni tmavýma očima zadíval, rozbušilo se jí srdce. Dokonce i teď, když se mačkala v dusném kufru matčina auta, jí srdce přímo plesalo a při pomyšlení na Noaha Scotta jí vysychalo v ústech. Byl starší než ona a měl dost hroznou pověst. Didi by ho tudíž *určitě* neschvalovala. Jenže tím byl pochopitelně pro Remmi ještě přitažlivější. Nedokázala si pomoct. Panebože, byl strašně sexy. Často si v noci představovala, jak ji všude možně hladí, a stačila jediná představa, jak ji líbá, a celé tělo jí rázem elektrizovalo, dokonce i na místech, kde by vůbec podobné pocity nečekala.

Přestaň!

Nesmí na něj myslet, nesmí o něm fantazírovat. Rozhodně ne teď, když je v pasti, zalezlá do kufru Didina cadillacu a ujíždí v něm bůhvíkam.

Těsně po večeři uzmula klíčky od toyoty, počkala, až Seneca zavře dveře pokoje, a po dalších deseti minutách tiše vyklouzla z okna a pružně seskočila na zem. Právě když se usadila za volantem staré Toyoty Camry (učila se potajmu řídit sama a byla poměrně dobrá, přestože jí bylo teprve patnáct), zahlédla, jak matčin cadillac přijíždí po silnici jejich strašné čtvrti a zastavuje u vjezdu.

Sakra!

Přikrčila se tedy za volantem otřískané toyoty, neodvážila se ani vykouknout přes palubní desku, a čekala, až Didi zajede do garáže. V duchu si pak odpočítala tři minuty, aby dala matce čas odejít do domu. Jakmile za Didi zapadly dveře, Remmi vyklouzla do nyní obsazené garáže a napadlo ji, že se proplíží zpátky do pokoje, protože byl vzdálený jen pár kroků krátkou chodbičkou. Jakmile Didi mine kuchyň, Remmi potichoučku otevře dveře z garáže do domu a proběhne do svého pokoje.

Nikdo se nic nedozví – a její matka už vůbec!

To si myslela.

Poslouchala jen bušení vlastního srdce a sevřela kliku dveří do domu, když vtom zaslechla jednoznačný klapot Didiných vysokých podpatků, které se k ní blížily!

Sakra!

Remmi raději neběžela ven, protože kdyby se Didi rozhodla zamknout, Remmi by se nedostala zpátky domů. Plížila se tedy ode dveří mezi domem a garáží a potichoučku otevřela zadní dveře matčina obrovitého auta. Bez přemýšlení skočila na zadní sedadlo a stiskla tajnou páčku, kterou si do cadillacu nechala Didi namontovat. Opěradlo sedadla se sklopilo a Remmi se vmáčkla do těsného prostoru přepaženého kufru. Znovu zcela bezmyšlenkovitě stiskla druhou páčku uvnitř kufru a kožené opěradlo zadní sedačky se zvedlo na své místo přesně ve chvíli, kdy ze dveří domu vyšla Didi a nesla dětskou autosedačku.

Remmi nakukovala škvírou mezi kufrem a sedadlem, zatajila dech a v duchu se modlila: *Ať mě nenajde, panebože, prosím tě, ať mě ne…*

Dveře cadillacu se najednou otevřely. Didi si pro sebe cosi mumlala a upínala autosedačku pomocí pásu. Nezdálo se, že by si všimla čehokoli podezřelého. Rychle se vrátila do domu. Remmi hmátla po uvolňovací páčce, ale už neměla příležitost k úniku. Necelou minutu po upevnění první autosedačky se Didi objevila s druhou.

Jakmile zacvakla pásy druhé dětské sedačky, Remmi byla v pasti.

Teprve pak si Remmi všimla, že Didi má na sobě svůj oblíbený kostým Marilyn Monroe, je celá v růžovém a leskne se flitry. Posadila se za volant a strčila klíčky do zapalování. Obrovské auto se silným motorem zahřmělo a probudilo se k životu. Didi bez jediného slova vycouvala z garáže.

Za pět vteřin už vyrazila s cadillacem ven z příjezdové cesty na silnici, dupla na plyn a hnala se do pouště. Didi ujížděla, jako by jí v patách letěl samotný ďábel, přestože měla obě miminka